

ת"פ 19447/04/16 - מדינת ישראל נגד ביקן הולדינגס בע"מ, חן חיה מסילתי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 19447-04-16

21 נובמבר 2017

לפני:

כב' השופטת שרה מאירי

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שניידרמן

-

הנאשמות:

1. ביקן הולדינגס בע"מ - בפירוק
2. חן חיה מסילתי
ע"י ב"כ: עו"ד ע"י ב"כ עו"ד גרינברג

החלטה

1. בפניי בקשת המאשימה (מיום 24.10.17) לעיון בהחלטתי בדיון מ-27.9.17, בה חוייבה המאשימה בהוצאות הנאשמת 2, בסך 5,000 ₪.

טוענת המאשימה כי היא מצרה על כך שעד תביעה שזומן ע"י ב"כ המאשימה לא התייצב לדיון ביום 27/9/17, משבנסיבות לא היה מקום להטיל עליה סנקציה חריגה שאיננה מידתית.

טוענת המאשימה כי הבסיס הנורמטיבי לפסיקת הוצאות הוא

תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 הקובעת כדלקמן:

" (א) נעתר בית המשפט לבקשת בעל דין לדחות את מועד

המשפט או נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של

עמוד 1

בעל דין , רשאי בית המשפט אם ראה הצדקה לכך, להטיל

על בעל הדין שבעטיו נגרמה הדחיה, הוצאות בפועל לטובת

הצד שכנגד.

(ב) לא יטיל בית המשפט הוצאות כאמור בתקנת משנה (א)

אלא לאחר שנתן הזדמנות לבעל הדין להשמיע דברו".

("התקנות"; "התקנה").

התקנה קובעת 2 חלופות: דחיית מועד המשפט לבקשת בע"ד; דחיית מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של בע"ד.

אף חלופה מהחלופות אינה מתקיימת: הראשונה, משאף צד לא עתר לדחיית מועד הדיון; והשנייה, משחלף הזמן שנקצב במועד האמור, "כך שבכל התפתחות דיונית היה צורך לקבוע מועד נוסף" ומועד נוסף הקבוע ל-7.11.17 לא נדחה בשל אי הגעת העד.

פועל יוצא, שקביעת המועד הנוסף ל-7.11.17 ("המועד הנוסף") אינה תוצאה של אי הגעת העד, אלא היא כורח המציאות, ובשום אופן לא השפעה של אי התייצבות העד (לא נגרם נזק כלשהו בפועל).

שגה ביה"ד הנכבד באיזון שערך בין קביעת ההוצאות בפועל לנאשמת או בכ"י לקביעת מועד דיון נוסף, שממילא היה צריך להתקיים בנסיבות העניין.

ביה"ד שגה עת לא נתן למאשימה להשמיע טענותיה לענין הוצאות, כאמור בתקנת משנה (ב).

בהחלטתו (בעמ' 11) כבר החליט ביה"ד על פסיקת הוצאות, בטרם נתן למאשימה להשמיע טיעוניה ובכך חרג מהקבוע בתקנה (ב), אף ללא קשר לאי קיום החלופות בתקנת משנה (א).

המאשימה מפנה לע"א (מחוזי ב"ש) 13980-01-15 מ"י נ' מוחמד מסארה.

כעולה מהפרוטוקול לא ניתנה למאשימה הזדמנות נאותה להציג טיעוניה ונימוקיה ביחס לפסיקת הוצאות, טרם שנפסקו ועל כן דינה להתבטל.

למעשה, נפסקו ההוצאות לטובת ב"כ הנאשמת 2 (עמ' 13 שורה 18)

הסמכות הטבועה אינה מקור נורמטיבי חלופי לפסיקת הוצאות לטובת בכ"י הנאשמת.

בע"ח 9739-10-17 (מחוזי ת"א) משט"י נ' לוי, בוטלו הוצאות שנפסקו לנאשמים על בסיס העובדה כי לא ניתנה למאשימה זכות טיעון כמתחייב לתקנה 21(ב).

גם סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 אינו רלוונטי לעניין. המאשימה מפנה לדבריו של כבוד הנשיא (בדימוס) א. גרוניס בע"מ 3778/12 גלפנבוים נ' מ"י ולפיהם מקום בו נקבע בחוק הסדר ממצה בענין מסויים, אין עוד להזקק לסמכות הטבועה.

לאור כל האמור עתרה המאשימה לביה"ד לשקול מחדש את החלטתו, ובנסיבות, לבטל את ההוצאות שהוטלו על המאשימה.

2. הנאשמת בתגובתה עתרה לדחיית הבקשה ולחיוב המבקשת בהוצאות התגובה:

א. דין הבקשה להדחות על הסף מהטעם הפשוט כי "אין בנמצא" הליך "עיון בהחלטה".

משנתן ביה"ד החלטתו - סיים מלאכתו ביחס לאותה בקשה.

משמדובר בהליך ביניים, אין זה מעשה ביה"ד ובהשתנות נסיבות יכולה המאשימה להגיש מחדש בקשתה - מה שאיננו המצב בענייננו.

בהדרשות לבקשה ל"עיון חוזר" - יש גם להכביד על בע"ד שכנגד וגורם לה להוצאות מיותרות.

בעצם, מנסה המאשימה "לערער", ואינה יכולה לעשות כן, בהליך האמור [בש"א 5012/01 אורי יעקובוביץ נ' בועז לרנר, תק על 2001 (ב) וכן ע"א 161/73 ארדה בע"מ נ' סמסונב פד כח (2) 234, 228; ע"א 342/79 בלסקי נ' אמריקן הולדינגס בע"מ, פד לה (2) 729, 734].

צמצום המקרים בהם ניתן לעיין מחדש נקבע לאור עקרון סופיות הדין והרצון למנוע בקשות חוזרות לשינוי החלטות שיפוטיות חלוטות, העולות כדי שימוש לרעה בהליכי משפט (כבוד השו' דנציגר ברע"א 1574/11 שטראוס נ' אורמן).

די באמור לדחיית הבקשה על הסף.

ב. אף לו בחרה המבקשת לנקוט בהליך "הנכון" (הגשת בקשת ערעור) - הרי אין ערעור על החלטת ביניים בהליך פלילי, אלא במסגרת פסה"ד (בג"צ 7934/07 אבו יוסף נ' מד"י 19.9.07).

אף לו ניתן היה להגיש בר"ע - היתה נדחית על הסף, שכן הלכה פסוקה היא כי זהו ענין הנתון לערכאה הדיונית וערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בשק"ד הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים [ע"ע (ארצי) 140/05 סילביה נ' שטינמן נ' נאגו מריאטה; נב 29.9.05; דב"ע (ארצי) נד/3-43 ארגוב נ' "סחף" חברה ישראלית לעבודות פיתוח בע"מ, נבו, פד"ע כז 175, 1994].

ג. דחיה לגופא -

כבוד ביה"ד שואב סמכותו לא רק מתקנה 21 לתקנות אלא גם מכח תקנה 113 לתקנות ביה"ד לעבודה, התשנ"ב - 1991 ("תקנות ביד"ע") וכן עפ"י סעיף 24 (ב) לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט - 1969 ("חוק ביד"ע").

המאשימה מבלבלת ומערבבת בין "סדרי דין" ל"הוצאות" - סדר דין זה פרוצדורה כובלת. הוצאות זה מהות וסמכות ביה"ד היא טבועה ובסיסית.

מדגישה הנאשמת כי החובה לנהל משפט יעיל ורצוף היא חובה מוגברת, כשמדובר בהליך פלילי. סעיף 125 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 ("חסד"פ"). החובה לנהל הליך הראיות ברציפות ולא להאריך שלא לצורך, מבהירה כי לביהמ"ש **סמכות טבועה**, סמכות שנדרשת והכרחית להפעלת סמכויותיו (ע"א 4845/95, 4846 ניר נ' מד"י, פ"ד מט (2) 639, 646 ג-ה), הגם ששם בוטל בנסיבות החיוב, נקבע שאין ביהמ"ש נדרש להרתע משימוש בסמכות.

ההחלטה לא נעשתה על בסיס רוגז אישי, אלא להבהיר כי אין מקום להאריך הדיון שלא לצורך.

ד. המבקשת-המאשימה מתבססת על תקנה 21 - אלא, שהסמכות אינה נובעת מתקנה זו.

בהתאם לפרוטוקול בשעה 10:29 סיימה עדה מס' 2 עדותה. לא היתה כל מניעה להתחיל בעדותו של העד הנעדר ואף לסיימו.

יתר על כן, בהתאם לפרוטוקול (עמ' 11 שורה 5) צויין כי פרשת ההגנה תדחה לאור העדר העד או שתותר על עדותו. אלא, שב"כ המאשימה **סרב לוותר** - וזו בדיוק לשון התקנה: בשל בקשת צד, נאלץ ביה"ד לדחות הדיון ולפיכך (כלשון התקנה), רשאי הוא להטיל הוצאות.

גם הטענה כי לא ניתן למאשימה להשמיע דברה, דינה להדחות - כעולה מהפרוטוקול (עמ' 11 שורה 24) ניתן למאשימה לתקן הטעות בטרם יוטלו הוצאות וכן הזדמנות לטעון. ביה"ד ביקש מב"כ המאשימה לצאת לברר. רק לאחר ששוחח ב"כ המאשימה עם העד ולא טרח לשאול על מיקומו הוטלו הוצאות. אח"כ "**חל שינוי**" בגרסת ב"כ המאשימה שטען כי יקח לעד שעתיים. הכיצד טוענת המאשימה, עת ביה"ד הקדיש כ-20 דקות, כי "לא השמיעה את דברה"? ביה"ד "**לא החליט**" על הוצאות (בעמ' 11 שורה 25) אלא נתן למאשימה הזדמנות לתקן מחדלו, בטרם כך.

יותר לציין כי התנהלות המאשימה לכל אורך הדרך (יומיים קודם ידעה על אי הופעת העד, לא הגישה בקשה, טענה כי העד לא יגיע מיידית) - גבלה בבזיון ובזבוז זמן שיפוטי יקר, לשווא, ולא בכדי נפסקו ההוצאות.

ה. רק למען סבר האוזן - טענת המאשימה כביכול מצאה "פגם" בכך כי נפסקו ההוצאות לטובת ב"כ הנאשמת ולא לטובת הנאשמת - דינה דחיה משהיא "התפלפלות" מילולית.

הלכה פסוקה כי שכ"ט, כמו הוצאות משפט אחרות **נפסקות לטובת בעל הדין והן שייכות לו ולא לעורך הדין** (ע"א 541/63 נתן רכס נ' אלזה הרצברג, פד"י יח (2), 120, 128; ע"א (חי') 4673/98 יצחק איזק נ' דניאל גושן (נבו)).

אף ועדת שכ"ט של לשכת עוה"ד קבעה לא פעם, כי השכ"ט במקרים כנ"ל שייך ללקוח - למשיבה- הנאשמת (החלטתה 126/08; החלטת שכ"ט 357/08).

לאור כל האמור - עתרה הנאשמת לדחות הבקשה ולהורות למאשימה לשלם למשיבה הוצאות משפט לרבות שכ"ט בגין הבקשה.

3. להחלטתי

לאחר שפרטתי טענות הצדדים, תנתן להלן החלטתי ובקציר האמר:

א. לא בכדי ניתנה החלטתי בדיון, ולא מתוך כעס אישי, אלא מתוך שעלה כי המאשימה חדלה בהתנהלותה, מהתנהלות ראויה כמתחייב מאופי ההליך.

אזכיר כי עסקינן בהליך פלילי שנקבע להוכחות ע"י כבוד ס.ג. (כתוארו אז) השופט ש. טננבוים, בהחלטתו מ-14.3.17.

המאשימה הגישה בקשה לזימון 2 עדות - אך לא הגישה בקשה לזימון העד.

משמונה כבוד השופט טננבוים לנשיא ביה"ד בב"ש - הועבר לשמיעה בפניי. משעסקינן בהליך שנפתח יותר משנה קודם לכן (וחרף "אי הנוחות" ביומן ביה"ד) - הוריתי (בהחלטה 30.8.17) כי יתקיים במועדו.

בהקשר זה ראוי להזכיר עובדה מהותית נוספת והיא: עסקינן באישום המתייחס לארוע משנת 2012,

כשזכור כתב האישום הוגש ב-2016, וכשההליך נקבע להוכחות רק ב-2017!

אבהיר כי דחיית הדיון ע"מ לשמוע את העד (שבשל מחדלי המאשימה כאמור, לא הופיע) משמעה, כי לא ניתן היה לנצל מלוא הזמן שנקצב לכך, כולל לפרשת ההגנה (הנאשמת/עדים מטעמה וכיוצ"ב).

ב. אין לשכח כי הגם שהמאשימה ידעה כנטען, על אי הופעתו של העד לדיון, 3 ימים (3 ימי עבודה!) טרם המועד - לא מצאה להודיע על כך, לא לביה"ד ולא לצד שכנגד.

העובדה כי העד ממלא תפקיד חשוב או כי ההנמקה להעדרו מביה"ד ביום האמור היתה מהותית וחשובה לעיסוקו - אין לה, בכל הכבוד, כל משמעות, שעה שעסקין בהליך פלילי, שנקבע חצי שנה מראש; ואזכיר - העד לא הוזמן כדין לביה"ד, לא שמעתי כי המדינה הורתה לעד, חרף האמור, להתייצב. והעד, בכל הכבוד, לא עסק ב"הצלת חיים" בעת הדיון!

עוד אזכיר כי אמנם בראשית הדיון הודיעה המאשימה כי העד לא יתייצב אך ה"הנמקות" לכך - לא הובאו בפניי, עד שנסתיימו עדויות המאשימה (עמ' 10).

עוד יש להניח כי ההנמקה להעדרות העד מהדיון - ודאי ידועה הייתה לו (ולפיכך, למאשימה) מבעוד מועד - ואעפ"כ, לא הוגשה בקשה בנדון מבעוד מועד (לא לכבוד השופט טננבוים ולא בפניי).

בהתאם - התנהלות המאשימה עולה כדי זילות בהחלטות ביה"ד, בזמנו ובזמנה של הנאשמת.

ג. עוד יש להזכיר כי בסיפא ההחלטה (בעמ' 11) הזכרתי הן החיוב בהתייצבות העד והן החיוב בהוצאות (ומשמעותה).

לאחר שניתנה החלטה זו - המאשימה שוחחה עם העד, שאמר שיגיע תוך שעה וחצי לת"א (ובלא שבירר את מיקומו באותה עת).

ואדגיש - חרף "השתלשלות" עניינים זו, לא נשמעה עמדת המאשימה לסיפא ההחלטה ולא נטען דבר באשר לאפשרות לחייבה בהוצאות (ולא לקופת ביה"ד).

משלא מצאה המדינה כלל להתייחס לאפשרות האמורה - ניתנה החלטה המחייבת המאשימה "בהוצאות הנאשמת" (מושא הבקשה דנא).

עוד יש להבהיר: אין שחר לטענת המאשימה **כביכול**, הוטל החיוב בהוצאות, שלא עפ"י תקנה 21, משלא היתה בקשה לדחיית הדין. אכן, טרם הדין לא הוגשה בקשת המאשימה לדחיית הדין ולמצער, לדחיית עדותו של העד - אך העובדה כי המאשימה הודיעה כי אינה מוותרת על עדותו - משמעה, אחד הוא: דחיית הדין/דחיית שמיעתו של העד, שהרי הנאשמים (שמה, הצדדים) שוחררו מ"המתנה" לעד!

אזכיר עוד כי עם התייצבות העד מאוחר יותר (ולא מצאתי להזכיר השוני בטענה לגבי פרק הזמן שיקח לעד להגיע לביה"ד), ובפועל אכן הגיע העד בשעות הצהריים.

ויוער עוד - גם בשלב זה ולאחר שהוטל החיוב בהוצאות ומשפנינו לדון בענין נוסף בהליך - לא נשמעה בקשה כלשהי מהמאשימה! ובהקשר זה אזכיר כי הבקשה הוגשה כאמור רק כחודש לאחר הדין.

אין חולק איפוא כי עסקינן בדחיית הדין בשל מעשה/מחדל של המאשימה, כי ביה"ד "נעתר" "לבקשת" המאשימה לדחיית הדין וכי היתה הצדקה להטיל עליה הוצאות, לטובת הצד שכנגד, משבעטיה נדחה הדין! [תקנה 21 (א)].

אין חולק גם כי אף שנתאפשר למאשימה לטעון לענין - לא הועלתה כל טענה ע"י המאשימה - וכך עד סיום הדין (עוד 20 דקות אח"כ!).

ד. לאחר שניתנה ההחלטה, ביקש ב"כ הכנ"ר (משהנאשמת, החברה, בפירוק) להיות פטור מהתייצבות, משניתן צו פירוק כנגד החברה-הנאשמת ב-13.12.12 וממילא, הכנ"ר לא צד במועד העבירה.

עוד הבהיר כי קופת הפירוק ריקה, כך שכל שיוטל על החברה קנס, ביקש שיהיה זה קנס סימלי, ע"מ שלא לפגוע בנושיה (עובדיה). לכנ"ר אין כל ענין בהליך ולמען הזהירות, לאור כפירת הנאשמת - "הצטרפה" החברה-הנאשמת 1, לכפירתה.

בהתאם, שוחרר הכנ"ר מהתייצבות (לאחר שהבהיר בפנינו כי יעביר לנאשמת עותק הוכחת חוב שהגישה העדה לכנ"ר).

למען הסר ספק הובהר אז(בעמ' 13), כי המאשימה חוייבה בהוצאות הנאשמת ולא בהוצאות הנאשמת 1-החברה(=הכנ"ר). - העובדה כי נאמר בהחלטה כי התייחסה "לב"כ הנאשמת 2 בלבד" - כל כולה הבהרה היא בנסיבות, אך לא היה בה לשנות או לתקן, ההחלטה, שהטילה הוצאות לטובת הנאשמת, שהרי הנאשמת 1-החברה לא היתה בפנינו.

כמדומה, נסיון זה של המאשימה "להתלות" בהוספת המילה "ב"כ" בסיפא הדיון - הוא יותר משלא ראוי.

- ואשיבה עוד: גם אז לא נשמעה הבקשה מפיה - ודי לחכימא.

ה. לסיכום

הבקשה על כל טענותיה - נדחית.

בנסיבות דנן לא מצאתי להעתר לבקשת הנאשמת בסיפא תגובתו.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, (21 נובמבר 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

קלדנית: רינת אברג'ל